

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**GRAFFITI
MOON**

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

**GRAFFITI
MOON**

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Copyright: Cath Crowley © 2010

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CROWLEY, CATH

Graffiti Moon / Cath Crowley ; trad.: Alina Marc Ciulacu. - București : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-5-2

I. Marc-Ciulacu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Tudorița Șoldănescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Roxana Măciucă

ILUSTRĂȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Teresa și toți ceilalți din încăpere. Și pentru Esther,
prima cititoare a cărții.*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LUCY

Pedalez repede. În jos pe Rose Drive, unde casele sunt scăldate în lumina portocalie a felinarelor. Iar oamenii stau pe verandă, sperând să prindă cea mai mică adiere de vânt. De-aș ajunge la timp. Dă, Doamne, să ajung la timp!

Tocmai am ajuns la atelier. Tipii ăia ai tăi, grafferii, Shadow și Poetul, sunt aici – îndată ce am primit SMS-ul ăsta de la Al, am zbughit-o în noapte. Sub un cer sângerieu, aproape negru. L-am lăsat pe tata stând în ușa șopronului său și strigând în urma mea: „Credeam că te întâlnești abia mai târziu cu Jazz. Unde arde, Lucy Dervish?”

În mine. Un foc îmi arde pe sub piele.

De-aș ajunge la timp! Să-l întâlnesc pe Shadow. Și pe Poet, dar mai ales pe Shadow. Tipul care desenează noaptea. Desenează păsări ținute în cuști pe ziduri de cărămidă și oameni rătăciți în păduri fantomatice. Desenează băieți din ale căror inimi crește iarba și fete care manevrează niște mașini bázâitoare de tuns iarba. De un tip care desenează așa ceva m-aș putea îndrăgosti. Până peste cap.

Sunt la un pas să-l întâlnesc și îmi doresc asta foarte mult. Mama zice că, atunci când dorința se ciocnește cu realitatea, ăla e momentul adevărului. Eu vreau să se ciocnească. Îmi doresc să dau direct peste

Shadow, cu o forță care să ne împrăștie gândurile în patru zări, ca să putem să le adunăm fiecare pe ale celuiilalt și să ni le înapoiem ca pe niște grămezi de pietre lucioase.

De la înălțimea unde se află Singer Street, privesc orașul, învăluit într-o lumină albăstrie de neon, proiectată pe firmament. Cerul e brăzdat de fulgere care își croiesc drum, prin undele de căldură, spre pământ. Undeva, departe, răsună răsete. Și mai e un desen făcut de Shadow, pe un perete surpat, înfățișând o inimă despicată de cutremur, însoțit dedesubt de cuvintele: *Dincolo de scara Richter*. Nu-i o inimă din alea care apar pe felicitările de Valentine's Day. E o inimă ca în realitate: cu vinișoare și atrii și artere. O pădure de mărimea unui pumn, aflată în pieptul nostru.

Eliberez frânele și pornesc în viteză. Copacii și gardurile se învălmășesc, iar asfaltul ar putea fi cerul și cerul ar putea fi asfaltul. Fabricile apar răzlețite înaintea mea, asemenea unui vis care se risipește la ivirea zorilor.

Iau o curbă și mă năpustesc pe strada lui Al. În direcția atelierului lui, înspre el, care stă așezat pe trepte, în timp ce mici fluturi de noapte îi zboară pe deasupra capului, în joaca lor în lumină. Către o umbră din depărtare. O umbră a lui Shadow. Ciocnirea plutește în aer.

Sprintul de final și mă opresc derapând.

— Am ajuns. Am reușit. Arăt ok? Cum arăt?

Al își soarbe ultimele picături de cafea și pune cana pe treaptă, lângă el.

— Ca o fată care ajunge cu cinci minute prea târziu.

E o noapte înăbușitoare, prea caldă pentru octombrie. Pe afară zăbovesc mai mulți oameni ca de obicei, așa că folosesc spray-ul în viteză ca să desenez cerul. Privesc în toate părțile. Mă uit după polițai. Și după orice persoană cu care n-aș vrea să dau ochii pe aici. Desenul plutește, iar lucrurile care îmi bubuie în cap ies din tub urlând și lovesc cărămida. Uită-te la asta și la asta și la asta. Privește-mă pe mine, cu sufletul expus pe un perete.

Primul meu desen a fost o fată. Al doilea, o ușă deschisă pe un zid de cărămidă. Am continuat cu imense uși deschise. Apoi am trecut la desene cu cerul. Un cer întins, deasupra unor desene cu uși deschise și cu păsări care alunecă peste cărămidă, în încercarea de a-și lua zborul. Micuță păsăre, ce-ți închipui tu? Ai ieșit dintr-un tub de vopsea.

În seara asta desenez pasărea care mi-a bântuit gândurile întreaga zi. E micuță, galbenă și zace pe un așternut moale, de iarbă crudă. Stă cu burtica înspre cer și cu piciorușele îndreptate în aceeași direcție. Poate că doarme. Ori poate că e moartă. Galbenul a ieșit bine. La fel și verdele. Cerul însă e complet aiurea. Îmi trebuie un albastru care să-ți taie răsuflarea. Nu vezi un albastru dintr-asta pe-aici.

Bert mi l-a căutat mereu. Mai în fiecare săptămână îmi arăta, în magazinul de vopsele, un albastru pe care îl comandase special.

— Pe-aproape, șefu', îi spuneam eu. Da' nu destul.

Nu a reușit să-l găsească până când a murit, acum două luni. Mi-a adus orice altă culoare pe care mi-am dorit-o. Verdele pe care zace pasărea e o nuanță pe care a găsit-o cam acum doi ani, după ce am renunțat la școală și am început să lucrez pentru el. Am mers la școală până la sfârșitul lui iunie, într-a X-a, și după aia n-am mai putut merge.

— Ai făcut treabă bună pentru prima zi, mi-a zis el când mi-a întins tubul. Foarte bună treabă.

— E-al naibii de mișto, am zis eu, pulverizând puțină vopsea pe o bucată de carton și gândindu-mă că e un semn bun că am abandonat școala.

Mama ar fi vrut să-mi văd de carte, dar s-a înșelat.

— Chiar e-al naibii de mișto, a spus Bert privind peste umăr, dar nu mai vorbi urât când e nevastă-mea, Valerie, prin preajmă.

Întotdeauna Bert a înjurat ca un copil speriat să nu fie prins. M-am tot amuzat pe tema asta până când m-a auzit Val că vorbesc urât. În ziua aia, Bert a fost cel care a râs la urmă.

— Ce-i așa de amuzant? am auzit un glas în spatele meu.

— La naiba, Leo!

O linie de albastru se prelinge pe iarba de pe zid.

— Nu te mai furișa!

— Te tot strig încă de când eram în vârful dealului. Iar Consiliul local a stabilit că spațiul ăsta e unul legal, nu-ți amintești?

Ia ultima îmbucătură de covridog.

— Îmi place senzația pe care ți-o dă riscul de a fi prins.

— Mie îmi place senzația pe care o ai când desenezi.

Mă urmărește câteva clipe.

Te-am sunat mai devreme pe mobil. E închis.

— Îhî. N-am plătit factura.

— Îi întind tubul.

— Scrie tu cuvintele. Mi-e foame.

Leo studiază desenul, care înfățișează un cer vast, suspendat deasupra unei păsări galbene adormite. Arată înspre puștiul desenat pe zid.

— Faină tușă.

Rămâne o vreme pe gânduri, iar în timpul asta eu mă uit în jur. Bătrânul care lucrează în atelierul de sticlărie de peste drum stă pe trepte, scrie un mesaj pe telefon și ne fixează cu privirea. Măcar știu că nu cheamă poliția.

Leo știe întotdeauna să-și potrivească scrisul cu desenul. Uneori, folosește fonturi pe care le găsește pe net. În seara asta, scrie „Pace“ în interiorul unui nor, cu niște litere vălurite și rotunjite. E ciudat cum doi oameni care privesc același lucru îl pot vedea în moduri diferite. Când mă uit la pasărea din desen, eu nu mă gândesc la pace. Îmi văd viitorul. Și sper că-i doar adormită.

Mâna i se mișcă pe zid, iscălindu-ne numele. Le scrie întotdeauna la fel. Întâi pe-al lui, apoi pe-al meu, cu un font numit Phantasm.

Poetul.

Shadow.

Îl lăsăm pe bătrân pe trepte, cu cafeaua lui, și o luăm în sus pe Vine Street. Am ajunge în 15 minute la mine acasă dacă am lua-o pe strada principală, dar nu facem niciodată așa. Străbatem străduțe lăturalnice și alei.

Locuiesc dincolo de depou, așa că sărim gardul și o luăm pe scurtătură. În timp ce mergem, caut din priviri oameni la lucru. Îmi place să le văd gândurile lovindu-se de vagoane. Asta face ca orașul să ne aparțină în aceeași măsură nouă și oricui altcuiva.

— Am văzut-o pe Beth azi, îmi spune Leo. M-a întrebat de tine.

Aruncă pietricele în trenurile trase pe linie moartă.

— Părea că te-ar vrea-napoi.

Mă opresc, iau un tub și conturez o inimă ca de felicitare, cu un pistol îndreptat înspre ea.

— Ne-am despărțit de aproape trei luni.

De pe întâi august. Nu că aș ține socoteala.

— Atunci nu te-ar deranja dacă îi dau întâlnire?

— Pe tine te-ar deranja dacă pictez un perete din casa bunică-tii?

Râde.

— Mda, sigur. Chiar că ați terminat-o voi doi.

— Îmi place de ea, atâta tot. Făcea o chestie – stătea aplecată peste mine și mă săruta și după aia se oprea să-mi șoptească ceva haios la ureche și iar mă săruta. Strigam: „Ce-i cu tine? Îndrăgostește-te de ea, boule!”

— Și ei nu i se părea ciudat?

— În gând. Strigam în gând. Oricum, nu m-am îndrăgostit de ea, așa că, probabil, acea zonă din creier care controlează iubirea nu răspunde când e numită bou.

— Pentru binele tău, sper că nicio zonă din creierul tău nu răspunde când i se zice așa.

— Corect.

Mai bine nu mi-aș fi amintit de Beth și de ce făcea ea, pentru că acum o pot simți șoptindu-mi în ureche, îi simt gâdilatul plăcut al răsufării calde și sunetul vocii, asemenea aceluia albastru pe care l-am tot căutat.

— Tu ai fost îndrăgostit de Emma? îl întreb.

— Am fost obsedat de ea până la dependență, nu îndrăgostit, îmi răspunde el, fără să stea pe gânduri.

— Care-i diferența?

E cât pe ce să arunce cu o piatră într-un felinar, dar se oprește.

— Închisoarea, spune el și bagă piatra în buzunar.

Emma l-a părăsit pe la sfârșitul clasei a XI-a. Nu mai eram la școală atunci, așa că am aflat de asta abia când a intrat în magazin strigând că

vrea să pictez un perete al casei ei.

— Nu știe că eu sunt Poetul. Dacă află, o să se întoarcă la mine, mi-a zis.

Emma locuia în zona bună a orașului, într-o casă dintr-un șir de clădiri identice, cu trei etaje. N-aveai cum să pictezi vreun perete pe acolo fără să dai de belea. Avea să se termine prost și o știam, dar era imposibil să-l convingi pe Leo să renunțe, așa că i-am zis că o să fac desenul și că ne întâlnim acolo la zece.

Bert mi-a văzut rucsacul plin de tuburi de vopsea când plecam de la magazin. A știut că eu sunt Shadow încă din prima săptămână în care am început să lucrez pentru el. Regula lui era să desenez numai pe lucruri care nu erau proprietatea nimănu și, în general, așa făceam.

— Ai grijă, mi-a zis.

— Nu riști, nu câștigi, nu-mi spui tu mereu așa? i-am răspuns.

Și-a întors spre mine fața bătrână, acoperită de țepi, și m-a țintuit cu privirea.

— Nu mă refeream la un risc prostesc.

Avea dreptate, dar eu tot am făcut graffitiul pe care îl voia Leo: un tip din al cărui piept era decupat cuvântul „dragoste” și, lângă el, o față cu o foarfecă în mână. Emma a ieșit din casă și a văzut desenul, iar Leo s-a așezat în genunchi în fața zidului, un tip cu inima sfâșiată implorând-o să se întoarcă la el.

Ea și-a scos mobilul și a chemat polițaii. Leo nu voia să plece, eu nu voiam să plec fără el, așa că, zece minute mai târziu, eram amândoi într-o dubă de poliție, duși la secție să ni se ia amprentele.

— Ce bine că nu ne-am semnat, așa-i? a zis Leo. Am fi încurcat-o rău dacă le-ar fi zis că noi suntem Poetul și Shadow.

— Îhî, am răspuns eu, în timp ce bețivanul care stătea în fața noastră urla că o să omoare naibii pe toată lumea când o să-i scoată cătușele.

— Noroc c-ai fost cu capul pe umeri în seara aia, altfel am fi dat de dracu'.

Am dat declarații, iar Leo le-a spus polițaiilor totul, că fost părăsit și că voia s-o recucerească pe Emma. Pesemne că polițaiii și-au zis că Emma e o scorpie, pentru că le-au chemat pe maică-mea și pe bunica lui Leo și ne-au dat drumul – am scăpat numai cu un avertisment și cu promisiunea că aveam să curățăm mizeria făcută. N-am mai auzit-o niciodată pe bunica lui Leo certându-l atât de tare cum a făcut-o în timp ce-l târa înspre mașină. De atunci, în fiecare sâmbătă Leo le tunde gazonul prietenelor ei.

Mama n-a zis nimic când m-au scos din celulă. Era îmbrăcată tot în uniforma ei de la supermarket, cu ecusonul grație căruia toți puteau afla că o cheamă Maddie și că le urează o zi bună. Am detestat mereu ecusonul ăla, pentru că arăta foarte obosită când îl purta.

— Ești supărată rău pe mine? am întrebat-o după ce ne-am urcat în mașină.

A pornit motorul și imediat din CD-player au început să zbiere cei de la Smashing Pumpkins.

— Iată și răspunsul.

A condus o vreme, iar apoi a dat muzica mai încet.

— Cu asta vă ocupați Leo și cu tine, acum, că m-am întors la școală și lucrez de noapte?

Dacă s-ar fi uitat la mine, și nu la drum, i-aș fi spus adevărul.

— S-a întâmplat doar acum. Emma l-a părăsit pe Leo, iar el vrea s-o recucerească.

— Și pentru asta îi vandalizează casa, normal. Țin la Leo ca și cum ar fi copilul meu, dar trebuie să se maturizeze odată și-odată. Și tu la fel.

— Dar m-am maturizat. Am împlinit șaispe ani. Am un job.

— La șaispe ani eu aveam un copil și-un job. Nu eram matură.

A parcat în fața blocului nostru, înghesuit la capătul lui Pitt Street. Am

stat cu privirea ațintită la cele patru etaje din cărămidă și la balcoanele în care răsăriseră adevărate jungle din frânghii de rufe.

— Poate c-ar trebui să renunț la școala de asistente și să lucrez iar de zi, până când o să faci 18 ani.

Îmi trebuise un an s-o conving să încerce să intre la școala de asistente. A intrat și am început să plătesc și eu jumătate din chirie, ca să poată să-și reducă turele și să lucreze de noapte.

— Dacă renunți, n-o să te alegi cu nimic, i-am zis.

— Dar de tine ce-o să se aleagă, Ed?

N-am răspuns.

— Pentru asta-mi fac griji.

N-a renunțat la școală, dar știam c-ar face-o dacă aș fi prins din nou, așa că o săptămână n-am mai desenat pe ziduri. Dar numai la asta îmi stătea gândul, așa că până vineri m-am reapucat. Lucram în vechiul parc de rulote de lângă zona pentru skateboarding, ca să nu mă vadă nimeni.

I-am povestit lui Leo ce spusese despre maturizare în timp ce trudeam să ștergem desenul. Emma a trecut pe lângă noi, împreună cu prietenele ei.

— Nu vreau s-o jignesc pe mama ta, dar fac ceva pe maturizare, a zis Leo în timp ce-o urmărea cu privirea, până ce nu a mai văzut-o.

Sărim gardul depoului și o tăiem de-a dreptul pe ultima alee care duce către Pitt Street. Ferestrele apartamentelor din blocul nostru sunt deschise, lăsând să iasă căldura și să se audă muzică și sonorul televizoarelor. Locuiesc aici cu mama de când aveam opt ani. A vrut să am camera mea, iar apartamentul ăsta a fost tot ce ne-am putut permite.

Înainte să stăm pe Pitt Street, locuiam într-un apartament cu un singur dormitor. Bunica plecase la azil după moartea bunicului, așa că am fost nevoiți să ne descurcăm pe cont propriu. Apartamentul avea

mochetă portocalie și tapet cu desene florale, dar mama l-a cercetat cu privirea și a zis:

— E urât, dar e mai mare decât celelalte. Și în privința urâteniei pot face câteva ceva.

N-am avut bani să cumpărăm etajere, așa că mama a folosit două scări vechi, pe care le găsisese aruncate în stradă. Le-a fixat pe doi pereți opuși ai sufrageriei și le-a umplut cu tot felul de lucruri, cum ar fi colecția ei de globuri de iarnă, discurile de vinil și colecția Pez pe care mi-o lăsase bunica. Eu am luat dormitorul, iar mama, ca să-și încropească un loc pentru dormit, a legat o sfoară între cele două scări, pe care a pus o draperie de mătase. În jurul ferestrei de la bucătărie a așezat un șirag de becuțe colorate și amândoi am lipit steluțe pe tavanul din camera mea. Când stingeam lumina, nu mai vedeam petele de pe mochetă și de pe pereți.

Prima poezie scrisă de Leo a fost despre noaptea petrecută la noi acasă. Profesoara noastră dintr-a IV-a n-a pus-o la gazeta de perete, pentru că Leo n-a vrut să facă modificările pe care i le-a cerut. Mama a înrămat-o și a agățat-o pe perete în sufragerie, fără să schimbe o iotă.

Stelele sunt înăuntru. E-al naibii de frumos.

Când ne-am mutat în Pitt Street, apartamentul era la fel de urât, dar mama a reușit să-l facă să arate ok. A avut destui bani să cumpere etajere adevărate și n-a mai fost nevoie de draperia de mătase de-a lungul sufrageriei. Mama a cumpărat un lampadar înalt, cu abajur roșu, pentru că îmi plăcuse mie. În camera mea era un pat în plus, pentru Leo.

— Cum ți se pare? m-a întrebat ea în ziua în care ne-am mutat.

— Mă simt acasă, i-am răspuns.

Pe vremea aia nu mi se părea așa mic și cenușiu.

Aprind lumina, iar Leo caută ceva de mâncare în frigider. Dar e gol. Încerc să pornesc aerul condiționat. Nimic. Îl pocnesc. Îl pocnește și Leo. Mai să cadă de pe perete, dar tot nu pornește.

— N-ar trebui să fie atât de cald în octombrie, zic eu, stând în picioare în fața ușii deschise a frigiderului.

— Nu-ncepe și tu. Bunică-mea se plângea tot timpul de vremea din Melbourne. I-am zis: trăiești în Australia, ce-ai vrea?

— Și ce-a zis?

— M-a pus să fac ordine în magazie.

— Mă gândeam eu.

Leo e unul dintre cei mai duri tipi pe care-i știu, dar bunică-sa e și mai dură.

— Maică-ta e la muncă? m-a întrebat el.

— E seara ei liberă. A ieșit la cazino, e nu știu ce mare vrăjeală, o noapte de magie. S-a dus să i se prezică viitorul. O să țină toată noaptea, deoarece „magia” nu se produce decât la primele ore ale dimineții.

Leo ridică din sprâncene.

— Nu, nu genul ăla de magie.

Închid ușa frigiderului și mă uit la el cum stă rezemat de banchetă. Picioarele lui aproape că ating peretele opus al bucătăriei. Apartamentul mi se pare și mai mic decât atunci când ne-am mutat aici, dar nu înghesuiala mă deranjează. Nu pot să sufăr cenușiul care s-a impregnat în pereți de-a lungul anilor. Petele de pe mochetă, datând dintr-o altă viață, dinainte de a noastră. După o lună de când lucram pentru el, Bert a zis că o să-mi plătească bine desenele. Mama ar fi folosit banii dacă i-aș fi zis, dar știam c-ar fi fost o pierdere de vreme. Sunt unele locuri care trebuie arse din temelii și reconstruite, dacă vrei să arate ca noi.

— Am terminat a XII-a azi, zice Leo. Ce-ar fi să ieșim, să mâncăm ceva la Feast, să ne întâlnim cu niște fete?

— Cînșpe dolari, asta-i tot ce mai am.

Privește pe lângă mine, la calendarul pe care ziua de plată a chiriei e încercuită.

— Nicio șansă pentru un job nou?

— Nimic. Nici măcar nu sunt sunat înapoi.

— În dimineața asta trebuie să-l ajut pe Jake, nu te-ar interesa? Putem primi câte 500 de dolari de căciulă pentru două ore de muncă, de la trei dimineața. Nu trebuie decât să mergem să luăm camioneta, să o încărcăm și să plecăm cu ea.

— Te-ai țicnit? îl întreb.

— Așa scrie în rapoartele de evaluare de la școală.

— Nici să nu te gândești. Frate-tu e prins de fiecare dată.

Înapoi în timp: pe când avea 15 ani, Jake a convins un dealer auto să-l lase să facă un test drive cu un Jaguar. E și mai înalt decât Leo, așa că tipul nu s-a prins că-i arată un permis de conducere fals. În plus, Jake a deprins un fel de-a vorbi care îi face pe oameni să creadă orice.

A luat Jaguarul și, în loc să meargă undeva unde nu-l cunoștea nimeni, s-a plimbat cu el prin cartier, cu muzica dată la maximum. Bunică-sa l-a scos din mașină de-o ureche, de față cu toți cei aflați pe stradă.

Leo întinde mâna și lovește din nou în aparatul de aer condiționat.

— Am niște datorii.

Pare neliniștit, ceea ce mă îngrijorează, deoarece el nu s-ar teme prea tare nici dacă o întreagă echipă de fotbal l-ar ataca pe o alee întunecată. Așa că nu poate fi vorba decât de un lucru.

— Nu-mi spune că-i ești dator lui Malcolm Dove.

Privește pe fereastră.

— Dă-o-ncolo de treabă, Leo. Tipu' ăla-i dus cu pluta.

— Ce-nseamnă dus cu pluta?

— Să mănânci un gândac ca să câștigi un pariu, îi răspund.

Leo ridică din umeri.

— De-acord, e dus cu pluta. Un motiv în plus să-i dau banii înapoi.

Scotocesc prin bufet după niște chipsuri, în timp ce mă gândesc la gravitatea situației. Malcolm e cam de vârsta lui Jake, dar nu-s prieteni. Malcolm nu are prieteni. În schimb, o bandă de tipi răi e mereu în

preajma lui, făcându-i diverse servicii.

— De ce-ți trebuie așa tare 500 de dolari? îl întreb pe Leo. Doar tunzi peluzele în fiecare sâmbătă.

— Mda, vezi tu, doamnele în vârstă mă plătesc mai ales cu de-ale gurii. Iar bunică-mea avea nevoie de unele lucruri.

Bate darabana cu degetele în masă.

— Malcolm își vrea banii în seara asta. Am întârziat deja două luni.

De dragul lui Leo, încerc să nu las să mi se vadă îngrijorarea.

— Ascultă. Nu trebuie decât să reușesc să-l evit până la trei dimineața, când o să am banii.

— Nu-i poți cere lui Jake un avans?

— Nu vreau să știe că am datorii la Malcolm.

— A dat deja târcoale casei? îl întreb.

— Nu. Dar bănuiesc că o să-i facă bunică-mii o vizită dacă nu-i plătesc datoria în seara asta. Dylan a zis c-o să m-ajute. O singură treabă, și scap de datorie. Trebuie să avem măcar o abatere înainte să ne poată băga polițaii la pârnaie.

— Ce viitor luminos!

Mă gândesc la mama, care probabil că, în noaptea asta, adună numere sumbre, se întâlnește cu tot felul de clarvăzători și speră la un final fericit.

— Fiul meu are nevoie de un loc de muncă, mi-a zis noul proprietar al magazinului de vopsele acum șase săptămâni, când m-a pus pe liber. Nu-i nimic personal, a adăugat. Ce ironic. Agentul imobiliar căruia îi plătim noi chiria ia totul cât se poate de personal.

Leo primește un telefon de la Dylan și, în vreme ce el vorbește, frunzăresc micul bloc de desen al lui Bert. Valerie mi l-a dăruit la înmormântare.

— Ești soția lui, îți aparține, i-am zis.

Ea mi l-a întins și nu și-a retras mâna până ce nu l-am luat.

În pauzele de prânz, la magazin, Bert stătea de vorbă cu mine și

desena. Fiecare desen pe câte o pagină și foarte asemănător cu cel de dinainte. Măinile lui îmbătrânite nu stăteau locului în timp ce vorbea și până să se termine pauza de prânz întotdeauna isprăvea și el o nouă serie de desene. Întorceam pagină după pagină și lucrurile pe care le schițase prindeau viață, ca desenele animate.

Cât îl aștept pe Leo, mă uit la o serie de desene care mă reprezintă: mă văd mâncând sandviciuri și vorbind cu Bert, iar pe deasupra capului meu se rostogolesc norișori, înainte și-napoi.

Leo a terminat de vorbit la telefon și își notează ceva. Niciodată n-am reușit să scriu ca el. Când eram într-a V-a, duminicile, după fotbal, îmi dirija mâna cu mâna lui, mișcând-o pe pagina de hârtie, până când mă enervam atât de tare, că rupeam creionul. Leo râdea și scotea alt creion.

— Scrisul meu ar trebui să fie mai frumos decât al tău, îi ziceam eu. Tu nici măcar nu știi să desenezi.

Ridica din umeri. Trebuie să te mulțumești cu ce ai.

— I-am zis lui Dylan că ne întâlnim cu el la școală, în drum spre Feast. O să mâncăm ceva și o să stăm împreună până se face ora, îmi spune. Ce zici?

Zic că aș vrea să mă întorc în timp, pe vremea când aveam destui bani să plătesc chiria fără să fiu nevoit să fur. Când trăia Bert și-mi spunea să fac așa cum cred eu. Aș vrea să fac să zboare timpul până în ziua când mama va fi ajuns asistentă și va câștiga suficient.

— Mă bag, îi răspund și închid caietul peste desenul care ne înfățișează pe mine și pe Bert, mâncând și stând de vorbă, sub norișorii care se rostogolesc pe deasupra capetelor noastre.

Școala e la doar câteva străzi distanță de unde locuiesc eu, în direcția opusă față de depou. Mă enervează că-i atât de aproape, fiindcă n-ai cum să nu dai nas în nas cu puștii în uniformă.

Am desenat locul ăsta într-o zi, pe când stăteam la taclale cu Bert.

Niște clădiri împrejmuite cu gard de sârmă ghimpată și un omuleț care a rămas agățat în gard. Bert s-a uitat la desen peste umărul meu.

— Încearcă să intre sau să iasă? m-a întreat el.

Nu eram prea sigur nici eu.

Dylan ne așteaptă, așezat în fața unui perete pe care scrie, cu niște litere mari, roșii, *Dylan o iubește pe Daisy*. Leo privește textul câteva momente.

— O să dăm o spargere aici în câteva minute și tu te semnezi pe un perete? Sper că n-ai uitat după-amiază să lași deschisă fereastra în aripa unde-i secția de Arte.

— Normal că n-am uitat.

— O să dăm o spargere în aripa secției de Arte? întreb.

— Acolo țin computerele, spune Dylan. Oricum, ce-ți pasă ție? Te-au dat afară.

— Gura, îi zice Leo. Ed a renunțat pentru că așa a vrut el.

Și încep să se ciondănească – e sau nu graffitiul o probă admisă în instanță. Dylan susține că nimic nu poate face legătura cu el, nici măcar nu s-a murdărit de vopsea pe mâini.

— Mi-am pus mănuși de cauciuc.

Arată înspre perechea de mănuși roz de lângă el.

— Vopseaua asta-i toxică.

— Ce-ar fi să nu facem nimic care să amintească de noi în seara asta? zice Leo.

Îl urmăresc cum transpiră și schițez în minte un desen, un tip cu spatele la zid, acoperit de dolari care sunt pe cale să-l sufocă. Polițailor n-o să le pese că toți trei avem nevoie disperată de bani. O să-i intereseze doar că am umplut camioneta cu lucruri care nu ne aparțin.

În vreme ce ei își văd de cearta lor, acopăr tot peretele cu vopsea, ca

să nu existe nicio dovadă că m-am aflat acolo, moment în care o sirenă începe să se audă, nu departe.

— Presimt că nu-i a bună, le spun, dar vocea mi se pierde în tumultul orașului.

POETUL

TEMA 1

POEZIE 101

ELEV: LEOPOLD GREEN

Acolo unde locuiam înainte

Înainte locuiam cu părinții mei
Într-o casă care mirosea a tutun
Și unde orice atingeai avea gust de bere
Masa din bucătărie era un ocean amar
Care-mi rămânea lipit de degete

Erau trei uși care stăteau între mine și încăierare
Iar noaptea le închideam pe toate
Stăteam întins pe pat și alungam zgomotele

Imaginându-mi
Că zbor

Ani-lumină de liniște
Întreruptă doar de zgomotul răsuflării
Și nimic altceva

Rătăceam prin spațiu
Și prin vis mă prăbușeam
Într-un cer întunecat

În unele nopți
Fratele meu Jake și cu mine ne strecuram pe fereastră
Și o luam prin parc
Ne opream puțin să ne cățărăm pe tobogane
În drum spre casa bunicii

Ea ne aștepta
Îmbrăcată în capot și papuci de casă
Ne pândea umbrele apropiindu-se

Ne citea
Poezii și povești
În care săbiile le veneau de hac dragonilor
Iar Jake nu zicea niciodată că toate astea nu-s decât baliverne
Așa cum m-aș fi așteptat

Iar într-o noapte
Bunica s-a oprit din citit înainte de finalul fericit
A întrebat „Leopold, Jake, n-ați vrea să veniți să locuiți
La mine, în odaia de oaspeți?”

Suna ca spațiul cosmic și cerurile întunecate

Dar în noaptea aia în toate visele

Eram cu picioarele pe pământ

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LUCY

Mă apropii de zid. O pasăre galbenă e culcată, cu piciorușele în sus, sub un cer albastru, iar peste nori e scris, cu litere răsucite, cuvântul *Pace*.

— Bănuiesc că e prea târziu să mai vorbim de pace, îmi zice Al. Pare moartă.

— Ba nu, răspund. E doar adormită.

De cele mai multe ori, atunci când privesc desenele făcute de Shadow și de Poet, văd ceva cu totul diferit de ceea ce-mi spun cuvintele. Tocmai asta e ceea ce-mi place legat de artă, faptul că ceea ce vezi are uneori legătură mai degrabă cu adâncul propriei persoane decât cu imaginea de pe perete. În timp ce privesc desenul, mă gândesc că toți purtăm un secret în noi, care zace în adormire, la fel ca mica pasăre galbenă.

Mă uit la desen și mă cuprinde o senzație plăcută, un fel de fior. Fiorul ăsta n-are nimic de-a face cu sexul, așa cum susține cea mai bună prietenă a mea, Jazz. Bine, ca să fim corecți, poate că are un pic de-a face cu sexul, dar în principal vine din faptul că știu că, undeva acolo, în lumea largă există un tip diferit de toți ceilalți.

— Am nevoie de mai multe detalii, spun eu, cu ochii ațintiți în continuare la desenul de pe perete.

— Păi, ți-am zis deja. Shadow face desenele, Poetul scrie cuvintele.

— I-ai văzut mai bine de data asta?

— La fel ca înainte. Sunt tineri și au o înfățișare neîngrijită, răspunde Al. Cam de vârsta ta.

— Drăguți?

— Sunt un bătrân de 60 de ani. Chiar n-aș ști să-ți spun.

— Încotro au luat-o?

— Strada mea se înfundă, Lucy. Au luat-o în singura direcție posibilă.

Mă așez lângă el. Încerc să mă concentrez cât pot de tare.

— Ce faci? mă întreabă.

— Încerc să sfidez legile spațio-temporale, ca să pot ajunge cu cinci minute mai devreme.

Dă din cap și privim amândoi vălul soios de fum care se ridică din coșurile fabricii și plutește în văzduh.

— Ai reușit? mă întreabă Al după o vreme.

— Nț!

— O să-l vezi la un moment dat, ai răbdare. De când graffitiul nu mai e interzis în locul ăsta, Shadow tot desenează pe aici.

Se uită la ceas.

— Vasăzică azi termini a XII-a. Nu ieșiți să sărbătoriți, tu și Jazz?

— Ne-ntâlnim la Feast Café pe la nouă jumate.

— Începeți târziu.

— Jazz vrea s-o facem lată toată noaptea.

— Ai timp să mă ajuți un pic până pleci? mă întreabă el, iar eu încuviințez din cap și îl urmez înăuntru.

Sunt dependentă de locul ăsta. De căldura pe care o răspândește cuptorul. De durerea care îmi cuprinde mușchii când îl ajut pe Al să sufle sticla. Mă doare de la greutatea figurii care se formează în capătul tijeii. De la gândul că, într-un loc urât ca ăsta, plin de rugină, sudoare și oțel, se poate naște ceva la fel de luminos ca iubirea.

Trebuie să-i mulțumesc doamnei J., profesoara mea de arte plastice, că mi-a făcut cunoștință cu Al. Într-o X-a ne-a dus într-o excursie la atelierul lui, iar noi, din spatele unui grilaj de siguranță, l-am urmărit cum suflă sticla. Simțeam căldura arzătoare care ieșea din cuptor, dar era ca și cum ar fi venit dinlăuntrul meu. Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să fac ceva.

Al a oferit un curs gratuit de suflat sticla, de șase săptămâni, pentru unul dintre elevii doamnei J., iar ea m-a ales pe mine. În prima zi trebuia să vin la șapte dimineața, dar eram atât de entuziasmată, că am ajuns de la șase jumate. Al era acolo deja, fredona un cântec al lui Johnny Cash și făcea niște sandviciuri cu brânză topită, folosind o lampă de lipit.

— Perfect, a zis el și a oprit lampa. Ai ajuns la timp pentru micul dejun.

Ne-am așezat pe trepte și am mâncat sandviciuri cu brânză topită, care mi s-au părut mai bune decât orice altceva am mâncat în viața mea.

— Noi numin atelierul „focul iadului”, asta fiindcă temperatura din cuptoare poate ajunge la mai mult de 1 000 de grade Celsius, a zis Al. Te-ai ars vreodată cu ceva atât de fierbinte?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Și-ar fi bine nici să nu te arzi. Trebuie să faci ce-ți spun, să porți ce-ți spun și să bagi la cap tot ce-ți spun.

Am încuviințat.

— Ești așa tăcută din pricina emoțiilor? m-a întrebat.

— Sunt tăcută fiindcă-s entuziasmată.

I-am povestit ce simțisem când îl urmărisem suflând sticla. Cum mi se păruse că plămădește o întreagă lume dintr-un balon de miere.

— Prima dată când am privit pe cineva suflând sticla, nu mi-am găsit cuvintele, mi-a mărturisit el, ridicându-se. Totul înăuntru era numai lumină și culoare.

După terminarea cursului, Al mi-a zis c-ar vrea să mă învețe în

continuare. Am acoperit jumătate din prețul cursului făcând curățenie în atelier, săptămânal. Ai mei mi-au plătit cealaltă jumătate. De atunci continui să fac curățenie și ucenicie aici. Ieri, cu ajutorul lui Al, mi-am terminat proiectul de absolvire la Arte.

— Concentrează-te, îmi zice Al acum, în timp ce folosește hârtie de ziar îmbibată cu apă ca să rotească și să dea formă materiei strălucitoare.

Face un semn din cap, iar eu suflu în muștiuc și apoi acopăr orificiul cu degetul mare, ca să nu iasă aerul. Pe măsură ce suflu, vasul începe să prindă contur. Când îmi face din nou semn, pun vasul în gura cuptorului, pentru a-l menține la o temperatură constantă.

— Cu sticla trebuie lucrat repede, m-a atenționat Al încă din prima zi. O încălzim în cuptor sau cu o lampă, ca să menținem o temperatură constantă. Dacă e prea rece, crapă. Dacă e prea fierbinte, își pierde forma. Dacă-i cunoști însă proprietățile, poți face aproape orice vrei.

În ziua aia, cu suflarea lui a dat viață unui soare.

Scot vasul din cuptor, îl așez pe banc și răsucesc ușor tija. Al folosește hârtie de ziar ca să mai rotească și să mai modeleze puțin vasul. Hârtia se încălzește și începe să ardă, aruncând mici scânteii în aer.

Când terminăm, bătrânele lui mâini se mișcă la fel de lin ca apa, ca să scoată vasul fără să-l spargă. După ce-l băgăm în cuptorul de călire, să se răcească, îmi spune:

— Cred că ești pregătită pentru o promovare. M-am gândit că ai putea continua să lucrezi aici în timpul studiilor, iar în schimb n-o să mai primești cursuri, ci bani. N-o să mai faci curățenie. Doar lucru cu sticla.

— Vorbești serios? O să fiu asistenta ta?

— O să lucrezi cu Jack și cu Liz. Te-ar interesa?

Al e unul dintre cei mai buni sticlari din oraș. Încuviințez din cap, cu însuflețire.

— Perfect atunci, zice Al. Ne-am înțeles.

Mai zăbovim un pic afară, eu în speranța că Shadow o să-și facă din

nou apariția. De fiecare dată când visez la el cu ochii deschiși, am un sentiment apăsător. Nu sunt nici pe deplin trează, nici nu dorm. Sunt într-o stare intermediară, pe un fel de culoar albăstrui și lin între cele două.

— Cum merg lucrurile acasă? mă întrebă Al.

— E-n regulă. Mai bine. Tata stă încă în șopron, dar vine tot mai des prin casă, și nu doar ca să meargă la baie. Sunt sigură că o să se mute înapoi în curând.

— Asta-i o veste grozavă.

— Dap. Încă de la-nceput n-a fost decât ceva temporar. Și acum nu se mai ceartă, așa că...

Mă uit peste drum, la pasărea adormită din desen. Mi-l imaginez pe Shadow arcuindu-și brațul ca să dea cu galben peste cenușiu. Răspândind raze de soare.

Mama lucrează cu jumătate de normă ca asistentă medicală într-un cabinet stomatologic, iar în restul timpului e romancieră. Tata e comedian-magician și taximetrist cu jumătate de normă. Timp de câteva luni înainte ca tata să se mute în șopron, se certau strașnic pentru tot felul de fleacuri. Apoi, într-o bună zi, au încetat cu certurile. Mă întorceam de la școală și am perceput liniștea, care se răspândea de-a lungul străzii. Când am intrat în curte, l-am văzut pe tata stând în fața șopronului, cu un pahar de limonadă, și gătindu-și niște cârnați și piure din fulgi de cartofi pe o plită portabilă.

— Ce faci? l-am întrebat.

— M-am mutat în șopron pentru o vreme. Numai până își termină mama romanul și până-mi termin eu de scris următorul spectacol.

Agită în mână cleștele pentru grătar.

— Vrei să mănânci la mine?

— La tine e și la mine, tati.

M-am așezat lângă el în timp ce gătea și am încercat să înțeleg cum